

Fürüzan

– redfer · 25 Haziran 2024

*

buğulu camlarda dirilince sabah
akşamlardan, gecelerden, senden uzağım fürüzan

içimde tüter hava, renk, eda, iklim
gökyüzü dökülmüş kaldırımlardan
ahşap evlerden gölgeli sokaklardan
koyu yeşil bahçelerden
birde sen geçersin
adın gibi
kaybolup gidersin ufuklara doğru

bilmediğim bir çağın içinden gelen kişi
onlarca yıldır beni pençesinde inleyen kişi
tanımadığım diyarlardan ,kentlerden
binbir gece masalından
o beyaz gökten
emirgan mı erguvan mı bilinmez

sirkeci garından
galata kulesinden
bana kaybettiğimi getir füzan

eyüpte soluklanan bulutun gölgesinden
o yokuşun başından
bana bir füzan getir
yemin ettim bu akşam
o sarı saçlarına el sürmeyeceğim

*

madem ki füzanın sözlerine inandım
madem ki onun yazdıklarını okumayı sürdürdüm
madem ki onun acısını dindirmeye karar verdim
işte bu yüzden
hep bize küs sokaklar ,insanlar
sen istediğin kadar kaç bu yalnızlıktan
her an
seni yaşıyorum füzan
başıma gelen belaları
beni azaplara iten o zalimi
sen iyi tanırısın

badem çiçekleri, kızıl laleleri
ışık kemeri kuran şelaleleri
akasya dalları boyunca
ve rengi her an tazelenen goncayı
sırrını gün ışığına seren
günahlara çanak tutan
senden kaçıp bana dönen
baştan başa ben
o füzanı sen iyi tanırısın

sendin mahalle mahalle örtündüğüm
sendin köşede sedef kakmalı o udun
tamburi cemil beyin çaldığı
eski plakta
o hüzzam şarkı

bir gül dalında, dağ zambağında
cumbadan avluya sarılan o sarmaşıktaki
denizle omuz omuza
boğazı yarıl原因an o kayıktaki
ama dur bekle
acele etme
güneş tepelerden gitmeden önce
gelme
fürüzan...

*

yıldızların tek tek sönmesini bekleyen güneş gibi bekle
tükenmez kalemime yazdığım her sözcüğü dikkatle oku
dikkatle ve yüksek sesle oku
sesi duy ve anlamını hisset
ben de, zamanın gelmesini bekleyeceğim gökteki ayın
her bir sözcüğü düşünerek, seçerek yazacağım
ilk sözcüğü bulmakta hiç güçlük çekmeyeceğim
çünkü, her gün defalarca mırıldandığım o sözcük
işte kendiliğinden dökülüyor ağzımdan
fürüzan...

sana önce aşkımlı anlatacağım
olmasaydın fürüzan
ne doğan güneşin
ne yağın yağmurun
ne tohumun, ne toprağın, ne meyveye durmuş ağacın
ne de şu güzel hayatın anlamı olurdu

olmasaydın
dünya, dünya olmazdı
aşk, aşk olmazdı
günler hükmünü yitirir
geceler sıradan bir karanlığa dönüşürdü
çiçek açmaz
damarlarımdaki kan akmaz
heyecansız,

susuz kalmış bir çiçek gibi birden sönerdim
fürüzan sen olmasaydın

*

anlatsın sana
gözyaşımı saklayan çeşmeler
anlatsın su içmeye gelen güvercinler
ne yana baksam hatıralar yaprak yaprak dökülür
alnımdan terler akar
tahtakale işçisi gibi

bu buhranları sen yükledin sırtıma fürüzan
kız kulesini ,yakamozları
aşıklarından biliyorum
bir sevda meselesiydi
üsküdar da ki ihtiyar çınar
marmaraya kayıp inciler düşüren yağmur
deli rüzgar
geçmiş bir zamandan
bu zamana
senden tozlar üfleyen

sana, fürüzanı anlatacağım
soylu sevdam, gözlerimin ışığı
dizlerimin dermanı, kalbimin umudu, tenimin sırdaşı
biricik aşkım fürüzanı anlatacağım ...
fürüzanı görmüştüm
onu ilk gördüğüm an
onu sevdiğim andı
fürüzanı gördüğümde hayatı bilmeye başladım
onu gördüğümde, kendimi bilmeye başladım

fürüzansız
denizi taşta tutar aşıklar
hangi yalıya sorsan cevabı sükut
eyüp öksüz fürüzansız
kadıköy küs
moda buhranlı

adalar rüzgarlı
üşür şafak vakti hisar

fürüzensiz
gün biter
akşam bitmez
cağaloğlunda bir istanbul dumanı
sultanahmet de cülüs dağıtan sultan
toplar ıslak bakışlarıma aldırmayan ayrılığı

*

ben hiçbir şeyi sen kadar istemedim
ben istediğim hiçbir şeyi bu kadar çok sevmedim
fürüzanı gördüm, onu sevdim, onu istedim
ben, onu ilk kez çengelköy bahçesinde gördüm
bahçede büyük ağaçlar
ağaçların dallarında fürüzan vardı

hangi güneşin matemidir zulmetin ey gece
hangi caddene dökülsem
o kırık dökük düş kırıkları
kalem değil ben idim
çizdiğim fürüzanın gözleriydi
bir ucu toprakta
ve öbür ucu...
kaçıncı katında kim bilir göğün
çamlıca da ki göklerin derinliğinde

ne var ki hiç bu kadar yakından bakmamıştın fürüzana
ruhu yitik gecelerimin emsalsiz kadını
ateş denizlerimi andıran nur-i siyahım
ben senin buhurdan gözlerini sevdim

*

fürüzensiz
pek sermez sırrını gün ışığına güneş
bir gül dalına, dağ sarmaşığına
uykumu parçalar geceler

dervişim kapı kapı gezerim
vapurları beklerken
yapayalnız iskelelerde
o mecnun benim
leyla ben
o fûrûzan ben

ben üsküdar da
yanımda üsküdarın kızı fûrûzan
benim çocukluk arkadaşım
ben ondan habersiz ,o benden
caddelerinde oyun oynamıştık
dolaşmıştık sahilinde

gökler kadar beyaz
o çocukluk hikayelerini fûrûzanla yaşamıştık
bulutların ardında damla damla sesler
iskelesinde ıslanmıştık

*

şimdilerde..
sükunetinde kan köpüklü cehennem sarmaşıkları büyütüyorum
vapur çığlıkları
kirli dumanlarını bulut bulut dudaklarıma uzatıyor
ince ve serin yağmur damlaları
aksediyor boylu boyunca boğaza
şimşek parıltıları

bir zamanlar buralardan bir fûrûzan geçti
gözleri çöl ceylanın gözleri gibi
çehresi ayın on dördü gibi
güneşten daha parlak
daha on sekiz yaşında
sayısız savaflara katıldık fûrûzanla
dövüştük, bin orduya saldıran askerler gibi
püskürttük karanlıklar ülkesinin çapulcularını

fûrûzan bitmeyen bir masal

fürüzan bir kahraman
fürüzan bir efsane
fürüzan bir destan...

redfer